

FARO DE VIGO

As mans que daban vida á pedra do país

Camilo Nogueira pode ser considerado o escultor de Vigo pois é autor de numerosas obras situadas en espazos públicos

javier mosquera 08.05.2011 | 11:19

Na fotografía e baixo a placa da rúa a el dedicada, os seus fillos María Teresa e Camilo, cos seus respectivos fillos, sobriños e netos. // Jesús de Arcos

Escultor e mestre de escultores, a primeira obra destacada de Camilo Nogueira foi o Monumento aos Mártires de Sobredo. Empezou tallando madeira e el mesmo consideraba que a denominada

"Natureza" foi a culminación dos seus traballos con ese material. Pasouse despois á pedra e no seu taller do Calvario alternaba os traballos de inspiración cos encargos, moitos deles do Concello para distintos espazos urbanos. Era un home alto, forte, que camiñaba mirando cara ao horizonte e ao que lle gustaba pasear pola cidade co seu tres fillos.

Camilo Nogueira (1904-1982) naceu no barrio vigués do Calvario e pode ser considerado o escultor de Vigo, pois é autor de distintas obras con destino ao ornamento público de edificios, prazas e xardíns da cidade. As súas mans deron vida á pedra do país.

Alumno da Escola de Artes e Oficios entre 1920 e 1927, onde adquiriu a profesión de tallista e carpinteiro, foi máis tarde profesor do mesmo centro e mestre de escultores como Xoan Piñeiro ou Silverio Rivas.

Nos anos 30 iniciou o seu lanzamento profesional e artístico tras a súa estancia en Madrid pensionado pola Deputación de Pontevedra. Só dous anos máis tarde realizaría a súa primeira gran obra en granito, o Monumento aos Mártires de Sobredo e pouco despois, participaría nas reformas do García Barbón baixo a dirección de Palacios.

Casado con Teresa Román, tivo tres fillos, María Teresa, Camilo e María Paz. A Guerra Civil e as propias restricións económicas da época, provocaron a despedida de todo o persoal que traballaba no seu taller e o comezo do traballo en solitario que xa non abandonaría.

O primeiro material que Camilo Nogueira coñeceu como escultor foi a madeira debido a que naceu

nunha familia moi ligada á carpintería, á construción e á ebanistería. Óbraa "Natureza" supón a culminación dos seus traballos con ese material e o pleno dominio do oficio de tallista. O propio autor consideraba que se trataba da súa mellor obra.

Nogueira era, para o seu fillo Camilo, "ao tempo tímido e persoa de moitas amizades. Non vivía encerrado en si mesmo. Era, alto, forte, camiñaba mirando cara ao horizonte, amable e cariñoso... Moi bo pai; facía unha vida moi de traballo pero atopaba tempo para dar paseos por Vigo comigo e as miñas irmás".

Lembra que en San Roque "indo pola rúa onde estaba ou taller do noso pai, celebrábase como agora a festa do patrón. Pola tardiña, armados cunha empanada, ceábamos sentados na herba do recinto dá capela e ou pazo. Nas festas de Santa Cristina, a imaxe dá patroa era levada en procesión a San Xoán do Monte. Non meio do percorrido paraba onde a nosa casa. A avoa Teresa, gardaba unha tradición de lanuxe, preparaba un pé de millo, con froitas e algún billete que, levado en procesión, era depois poxado non adro dá igrexa".

No seu libro sobre O Derby, Albino Mallo sinala que "acudía diariamente ao café. Era un home de gran estatura, brazos e mans fortes aptos para o traballo en pedra e madeira pero tamén mans suaves para acariñar e modelar o barro. En moitas ocasións achegábame ao seu taller para verlle traballar, alternando as obras de inspiración cos encargos, e quedaba extasiado durante horas contemplando a súa habilidade co barro, o granito ou a pedra". Mallo cita especialmente "un Cristo, máis colgado que cravado na cruz, destinado á súa sepultura e que se pode ver no cemiterio de Cabral".

Considérase que a última obra pública de Nogueira en Vigo posiblemente sexa o Monumento ao Emigrante, inaugurado en xullo de 1971.